

AKARAT

Az ablaknál ültem. Odakint erős szél fúj, ami felkavarta az utca porát, és megtépázta az utca fáit. Az ég beborult, esőre készült. A fűben a macskák összebújtak, nem mozdultak. Minden szürke, komor. Alig látni embert. Régi újságokat sodor magával a szél, üres konzervdobozok gurulnak szerteszét. A kerítés mellett egy bátor macska bóklászik, bizonyára ételmet keres. Máskor etették a gyerekek, akik vígan szaladgáltak a most oly sivár úton. Ez volt régen a nyár, táplált és gondozott. Most itt áll, céltalanul, nem tudja, mit tegyen. Hova menjen? Egyet tud: éhes. NAGYON ÉHES! Körülnéz, de nem talál semmit. Végigkutatja a konzervdobozokat. ÜRESEK. Belenéz a szemeteskukákba, semmi ehető. Ekkor, jobb híján, beszalad a kertbe, a bokrok között ugrál, majd fölmászik az egyik fára, ami még nem hajlott meg teljesen a szél akaratának, és próbálja a gyermekeit, a leveleket megóvni. A macska szétterül az ágon, s a fűvet lesi, ahol temérdek prédát találhat, de mindhiába.

Tekintetem egy ágra szegeződik. Nem is ág, inkább csak ágacska, s a végén egy szem árva, sárgaképpű levelecske. Erősen kapaszkodik, minden erejét összeszedve. Hiába hívja a szél, ő dacosan kitart. Nem enged a szélrohamoknak, egymaga szembeszáll az orkánnal. Ragaszkodik, nem enged, jöjjön bármi erő ellene, ő helytáll. Nem árulja el anyját és nevelőjét, a fát. Nem lesz hűtlen, mint testvérei. Kihív maga ellen mindent: az időt, a természetet, a végzetet. Itt született, itt marad örökre. A szél egyre vadabban szagatja, tépi a levelet, senki nem állhat ellen neki. Az ágak recsegnek-ropognak, félő, hogy eltörnek, és akkor ágastul hull a porba.

Nem! Ha már a levél így akar, hogynem akarna még inkább az ág. A levélke megtartja egymaga az egész fát! Nézem a levelet, nem bírom levenni róla a szemem. A megtettesült akarat ő! Bárhogy szagatja a szél, akár százszor is, ő nem mozdult. Neki célja van, s azt minden áron teljesíti. Teljesen megigéz. Csak egy levél, mint bármely másik, mégis különbözik a többitől: LELKE VAN. Küzd, szenved, de nem hagyja el otthonát. Egy fanatikus!

Csak eddig jutok a gondolatmenetben, mikor óriási dübörgés szakít félbe. Rémműlten tekintek ki az ablakon. Szörnyűség! A fa, amit az előbb néztem, gyökerestől kidőlt! Ágai összetöredezve, gyökerei kifordulva, törzse mint egy kiszendvedett állat dől a földre.

A csalódottság tombolt bennem. Mikor azonban újra a fára néztem, elkerekedett a szemem, s szólni se bírtam. A korona felső részén, amit a zuhanás úgy-ahogy megkímélt, a széttört ágak között ott dülöngélt a gallyacska, s a csúcán az apró, megtépett, de megrendíthetetlen levél.

Mocsai Kati

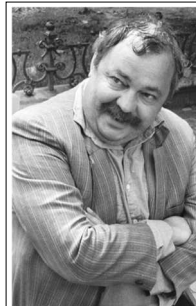

KÖNYVMOLY

A RÁCKERESZTÚR KÖNYVTÁRI, INFORMÁCIÓS ÉS KÖZÖSSÉGI HELY IDŐSZAKI KIADVÁNYA

I. évfolyam 9. szám

2020. december

A DIGITÁLIS IRODALMI AKADÉMIA kínálatából ajánljuk

LÁZÁR ERVIN naplóí

Lázár Ervin naplóiban a legváltozatosabb témákra bukkanunk. Feljegyzéseit olvasva a sokszor gyötrelmekkel teli küzdelmes írói alkotófolyamatnak lehetünk tanúi; annak, hogy miként születik egy-egy novella, mese, ajánlás vagy kiállításmegnyitó-szöveg. Lázár Ervin megküzdött minden egyes szóért, mondatért. Előfordult, hogy arról panaszkodott, nem megy az írás, „Jaj, de jó lenne, ha újra tudnék éjjel dolgozni” vagy „A munka meg nem megy. Mint az érckongás, olyan a szöveg”. Máskor a toll nem volt megfelelő: „Elromlott a szép kék tollam, ez meg így eresztí a tintát, mint egy kellemetlen bolond. Bolondóra.” Volt, amikor a huzat vagy a köszvény kínozta, vagy éppen az egyre profánabb Görcs úrral bajmóldott. (...)

Lázár Ervin a televízióban, rádióban hallott vagy a sajtóban olvasott nyelvhelyességi hibákra rendszeresen reflektált naplójában. „Már sokadszorra hallom a rádióban: »fejen vágták«, ahelyett, hogy fejbe vágták. Vajon mi lehet az oka? Tájnyelvnek gondolja?” (...)

1993. júl. 10-én például azt jegyzi fel Lázár Ervin, hogy „A gyerekek nyelvújítók is, mennyivel jobb az étvágygerjesztőnél az étvágyító és a hamis igazolvány helyett a hazugolvány.” E gyereknyelvi kifejezések nemegyszer ihletforrásként működtek, s később meséiben vagy más írásaiban ismét előkerültek.

GÁ

Tisztelt Olvasóink!

A vírushelyzet miatti korlátozások mindannyiunk életét megváltoztatták. Ha netán bárki kedvet kapna az íráshoz, örömmel várjuk a verseket, novellákat, bármilyen műfajú szösszeneteket. Osszák meg/osszátok meg velünk írásaitokat, s lehetőség szerint vagy a *Hirmondóban*, vagy a *Könyvmolyban* közöljük.

A mostani számban Dienes Regina mesefolytatását tesszük közzé, mely a Kertész Erzsivel közösen kiírt pályázatra íródott. S olvashatják/olvashatjátok Mocsai Kati elgondolkodtató írását is.

A könyvtár jelenleg zárva, de ha valaki cím szerint leadja kérését e-mailben/telefonon, szerdánként 10 és 14 óra között el tudja vinni a könyvet/könyveket. Könyvtárközi kölcsönzés továbbra is lehetséges.

Bízom benne, a téli szünet sem telik majd könyvek nélkül.

Áldott, békés karácsonyt kívánok, s az új esztendőre sok jót: egészséget, bölcsességet, türelmet, nyugalmat. És természetesen jobbnál jobb olvasnivalókat!

Gajdó Ágnes

KERTÉSZ ERZSI–DIENES REGINA:**Varázskövek**

Rebeka a zsebébe csúsztotta a három festett kavicsot, melyeket a meghatározott helyeken kell majd elveszítenie. Persze nem is annyira elveszíteni, mint inkább szándékosan otthagyni a kijelölt pontokon. Még egyszer, utoljára ellenőrizte, nem kopott-e rólu le a festék, de hamar megnyugodott: a kavicsok pazar színekben csillogtak. Rebeka a markában érezte a kövekbe zárt lények kitarató dörömbölését.

– Hamarosan kiszabadulhattok – súgta nekik, és rákanyarodott a Tilda Áruháza felé vezető útra.

...

Pár óra telt csak el, hogy barátnője, Sárka odaadta neki azt a bizonyos levelet.

– Őt sem látom többé – sóhajtott fel Rebeka.

Ő mondta neki, mit csináljon a kövekkel. Időközben megérkezett a rozzant, de közkedvelt áruházhoz. – Ott a járdán a pont! – oda kell raknom a követ. Be is ejtette a narancssárgát. Amíg ugyanezt megteszi a városháza előtt a sötétkék kövel és az ott-hona előtt a citromsárgával, addig mesélek a levélről.

Sárka a legjobb barátnője volt. Sajnos el kell költözniük. A levéllel kapcsolatban mindent megbeszéltek. Mostantól ő lesz a lények barátja.

Másnap elindult az iskolába. A házuk előtt megtörtént a csoda! Egy citromsárga kiscsibe szaladgált az úton.

Tiger és Brúnó

– Csipp-csipp, te vagy Rebeka? – csipogta.

A lány lassan bólintott.

– Sokat hallottam rólad! Én fénylény vagyok – mesélte a csibe. – ÓÓ, be sem mutatkoztam! Csill vagyok.

– Gyere, ugorj a táskámra – sürgette Rebeka Csillt.

A városháza előtt egy pici kék kutya várt rá.

– Rebeka, Csill! – kiáltott fel. – Brúnó vagyok!

– Szia, Brúnó! Ugorj fel!

– Jaj, elkésünk! – sópánkodott Rebeka.

– Honnan? – okvetetlenkedett Csill.

– Az iskolából.

Rebeka futva közeledett az áruházhoz. Ott felszedett egy narancssárga macskát, akit Tigernek hívtak Végül beért a suliba.

– Nyugi, nem lát minket senki, csak te! – oktatta Rebekát Tiger.

– Matekkal kezdünk, péntek van, az a tanár tanít ma, akivel kölcsönösösen utáljuk egymást. Lehetne rosszabb? – fakadt ki keservesen a lány.

El is kezdődött az óra. Sajnos Rebeka elaludt a sok elméletől, de ezt Orsolya néni is észrevette.

– Rebeka, ébresztőőőőőőőő! – süvítette.

A lány meglepődve esett hanyatt székestül. Orsolya néni kiküldte a teremből.

– Ez mi volt? – fújta Tiger.

– Ezt nem hagyjuk! – vakkantott Brúnó.

➔ És uzsgyi, befelé a kis résen, amit nyitva hagytak. Óriási sikoltozás verte fel a tanterem csendjét. Rebeka belesett a résen, és hahotázni kezdett. Az osztály a padján állt, a tanárnő a tanári asztalon, a fénylények pedig a táblára írtak, firkáltak. A tolltartókból ceruzákat, radiókat hajigáltak mindenhova. Mikor a lány belépett, minden csendes lett (értsd az állatok visszamásztak Rebeka zsebébe). A többi órát végigaludták. Szerencsére.

Amikor elindult hazafelé a suliból, bement Tilda boltjába.

– Maradjatok a zsebemben!

– Oké! – kiáltották kórusban.

– Veszel nekünk nápolyit? – kérdezte Csill.

– Persze! – válaszolta.

Megvette, amit akart, kifizette, majd amikor kiment, és a zsebéhez nyúlt, majd meghűlt a vér az ereiben.

A zsebe ÜRES volt!!! Lélekszakadva futott vissza az áruházba.

– Valami baj van, aranyom? – kérdezte Tilda.

Rebeka megállt, nem mondhatja azt, hogy a fénylényei a boltban bolyonganak.

– Nem, semmi baj.

– Figyej, én most elmegyek ebédelni, te itt maradhatsz – mondta a boltos. És elment.

– Csill, Tiger, Brúnó, hol vagytok?! Srácok!!!

– Itt vagyunk, itt, itt! – kiabáltak.

– Hol? Itt? – kérdezte.

– A vécépapírtól jobbra, a tusfürdőknél balra a raktárban! – kiabálta valahonnan Csill.

Rebeka elindult a jelzett útvonalon. Meg is találta őket.

– A szüleink felhívtak minket! – kezdte Tiger.

– Hazajutunk! – folytatta Brúnó.

– A nagyhídnál találkozunk! – fejezte be Csill.

– Akkor siessünk! – tért észhez Rebeka.

Pár perc múlva oda is értek. Sok pici és nagyobb fénylény várt rájuk. Rebeka letette a saját lényeit. Mindenki örült.

– Hát akkor itt a búcsú – állapította meg keserűen Tiger.

– Ki mondta ezt neked? – kérdezte egy furcsa öltönyös lény.

– Itt maradunk – mondta egy másik.

– Rebekánál fogunk lakni – fejezte be egy harmadik.

Elementek Rebekához, teáztak, és régi vízilabda-felvételeket néztek együtt, és együtt ugráltak Benedek Tibor góljánál.

VÉGE

RAJZOLJ MEDVÉT!

Továbbra is várjuk a rajzokat.

A cím: rackeresztur@vmk.hu

